

ASSEMBLEA DE CATALUNYA A VENEÇUELA

recull d'informació
i documentació

CARACAS JUNY DE 1973

RIPOLL

12
NOVEMBRE

PER CATALUNYA
I PER LES
LLIBERTATS DEMOCRATQUES !

L'ASSEMBLEA DE
CATALUNYA A
RIPOLL

MISSATGE AL POBLE DE RIPOLL I COMARCA

El dia 12 de novembre es van aplegar a Ripoll milers de persones vingudes d'arreu de Catalunya per a commemorar el primer aniversari de la celebració de la I^a Sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA (7 novembre 1.971). En efecte, aquesta data representa el primer pas en un llarg procés de convergència i coordinació d'institucions, entitats legals i paralegals, d'organitzacions polítiques i de masses, sectors professionals, món del treball, universitaris, etc. Els 300 participants suscribiren un programa de convergència centrat en els drets fonamentals i en les llibertats nacionals que Catalunya reivindica enfront de la dictadura franquista.

El passat dia 12 de novembre l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA anà a Ripoll amb la voluntat expressa de celebrar una festa popular, d'exercir el dret de lliure reunió i expressió i de sensibilitzar aquella zona per tot el que l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA significa i proclama.

Vosaltres, ciutadans ripollencs, vareu contemplar amb els vostres propis ulls com al nostre aplec pacífic es responia amb la més dura repressió per part de les forces que estan al servei d'un règim que ens vol emmordagar.

Vàreu veure les armes apuntades contra nosaltres, contra famílies senceres que anaren a Ripoll en aplec popular. Vàreu contemplar la detenció brutal de persones indefenses que eren conduïdes com criminals sota l'amenaça de les metralleres. Vàreu sentir el crit popular que reclamava la seva llibertat. Vàreu veure també com uns homes armats amenaçaven aquella multitud que desfilava en marxa pacífica i voluntàriament silenciosa com a expressió d'un silenci imposat durant més de 30 anys. Però també vàreu veure com el Poble es manté ferm i decidit en les seves reivindicacions per una Catalunya democràtica. La campanya iniciada sobre "l'Estatut d'Autonomia del 1.932", n'és una prova evident.

RIPOLLENCS: L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA seguirà lluitant fins a aconseguir els seus objectius. Adhereix-vos als seus acords.

➡ L'ASSEMBLEA ÉS VOSTRA!

➡ ESCOLTEU LA SEVA EMISSORA! (dimarts, dijous i dissabtes de 13:30 a 13:45, en ones curtes de 19'3 m., 20'6 m., 24'5 m., 29'5 m.)

➡ DIFONGUEU ELS SEUS DOCUMENTS!

➡ AFIRMEU LES SEVES REIVINDICACIONS:

1. "La consecució de l'Amnistia general per als presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1.932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica."

SECRETARIAT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

novembre 1972

2

PICASSO HA MORT

El dia 8 ha mort el gran artista malagueny, català i universal PABLO RUIZ PICASSO. La seva personalitat ha estat justament comparada a la de Miquel Àngel o Leonardo, és a dir, a la de figures que han marcat l'art i la cultura de tota una època.

La seva obra artística és inseparable de la seva actitud general davant la vida. "Picasso no va considerar mai la pintura com un ornament per un saló, sinó com 'una lluita contra la brutalitat i l'obscurantisme'", com ens recorda Antoni Tàpies. La seva adhesió a la causa de la llibertat, el comunisme i la pau ha estat sempre inequívoca, i mai no ha deixat d'estar al costat dels lluitadors antifeixistes.

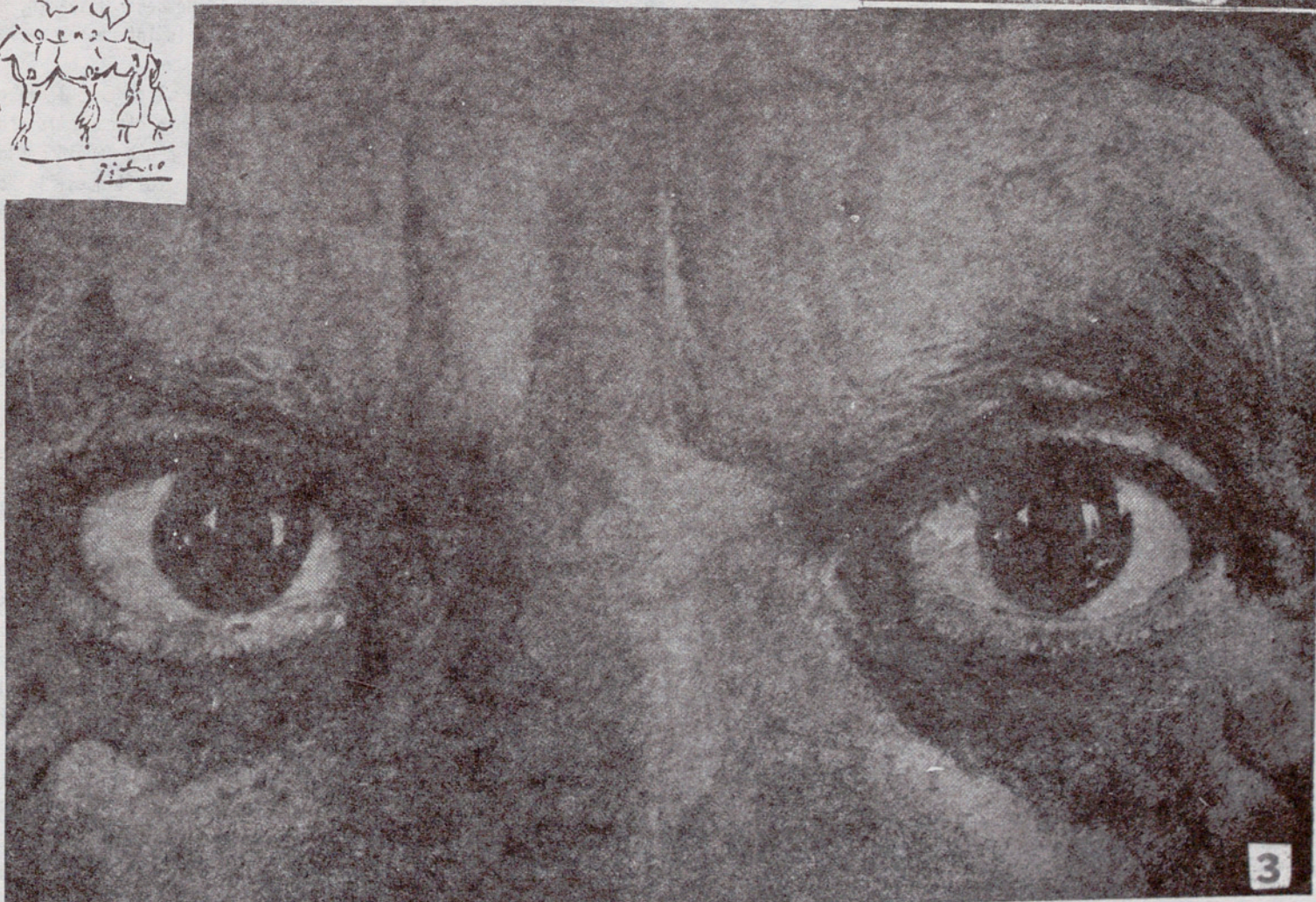

GRAN AMIC DE CATALUNYA

Ja mort, les autoritats franquistes, que li han fet sistemàticament el buit - com en el cas recent del seu 90 aniversari - intenten hipòcritament reivindicar-lo, fer-lo seu. Però a ningú se li escapa que tot el que representa Picasso se situa a l'extrem oposat del que representa el franquisme: opressió, violència, obscurantisme, mort.

Malgrat els seus 92 anys, la seva fecunditat creadora mai no s'havia aturat. La seva desaparició és una pèrdua immensa que ens afligeix.

Fragment del quadre "Guernica"

CAP A LA IIª SESSIO PLENARIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA
(Esquema de discussió unitària per al període de Pre-Assemblea)

Presentació del document del Secretariat.

I. ANALISI I CRITICA DEL TREBALL REALITZAT PER L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

1. Valoració global.
2. Treball realitzat.

II. ANALISI DE LA SITUACIO ACTUAL DEL REGIM I DE L'OPOSICIO

1. Elements de la situació conflictiva del règim.

- a) Les lluites obreres
 - b) La lluita en els barris
 - c) La lluita a comarques
 - d) El camp
 - e) L'ensenyament i el moviment universitari
 - f) Els intel·lectuals i professionals
 - g) L'informació
 - h) L'exercit
 - i) L'Església
 - j) El mercat comú
 - k) Els funcionaris de l'Administració
- Consideracions generals.

ASSEMBLEA
DE
CATALUNYA

2. La resposta del règim.

- a) La maniobra continuista en Juan-Carlos.
- b) Augment de la repressió.
- c) El poder de l'oligarquia política i econòmica.
- d) "L'aperturisme".
- e) Estimul a l'ultra-dreta.
- f) Relacions amb els països de l'Est.
- g) Les forces "d'ordre" públic.

III. OBJECTIUS POLITICS DE LA IIª SESSIO PLENARIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

1. Examen de l'alternativa elaborada en la Iª sessió de L'AC.
2. Intensificació de la lluita unitària. Noves formes de lluita.
3. Millorament de l'organització i coordinació dels organismes de L'AC.

- a) Estructura i funcions de la Comissió Permanent.
- b) Estructura i funcions dels Secretariat de la Comissió Permanent.

4. Referència a possibles estructures polítiques unitàries.
5. Relacions amb la resta del l'Estat Espanyol.
6. Relacions amb organismes estrangers i internacionals.

IV. FORMES DE TREBALL PER A PREPARAR LA IIª SESSIO PLENARIA DE L'AC.

V. CONDICIONS PER A CELEBRAR LA IIª SESSIO PLENARIA DE L'AC.

LLUITEM UNITS CONTRA LA REPRESSIO, PER LA LIQUIDACIO DE LA DICTADURA, PER

L'ESTABLIMENT D'UN REGIM DE LLIBERTATS DEMOCRATIQVES !

(Declaració del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya)

Amosura que el règim s'afebleix i veu perillar la seva existència, extrema la repressió contra tots els sectors que avui, amb força i intensitat creixents, lluiten per les llibertats.

La repressió se centra, d'una manera primordial, contra el moviment obrer. Així, properament, una sèrie de judicis s'han de celebrar al Tribunal d'Ordre Públic contra treballadors acusats d'organitzar lluites en defensa de les seves reivindicacions i de la llibertat sindical. Aquests judicis es caracteritzen per la inaudita duresa de les peticions fiscals.

- A Marcelino Camacho i nou obrers més, acusats de formar part de la coordinadora general de les Comissions Obreres, els hi demanen penes de vint, dinou, divuit i dotze anys de presó.
- A un grup d'obrers de la construcció madrilenys, acusats de constituir el Comitè de Vaga en les darreres lluites del ram, els hi demanen fins tretze anys de presó.
- A disset obrers de la Bazán, també acusats de formar un Comitè de Vaga, els hi demanen penes fins de divuit anys de presó.

La duresa d'aquestes peticions no té comperació. Aquests homes, en efecte, no han fet altre cosa que reunir-se per tal d'estudiar els seus problemes i definir la millor forma de lluitar per a solucionar-los. No han fet altre cosa que exercir uns drets sindicals universalment reconeguts, i que el govern espanyol, únicament, afirma respectar.

En realitat el règim vol, amb aquests judicis, col·locar a tota la classe obrera en el banc dels acusats. Vol crear un clima de terros i aconseguir que s'acabin d'una vegada les lluites obreres i populars.

Aquesta voluntat desesperada es tradueix en altres mesures repressives, com són l'ús d'armes de foc contra els manifestants -recordem les morts d'Erandio, Granada, Eibar, El Ferrol, Madrid, Barcelona, Santiago-, o la pràctica d'accions igualment inqualificables, com llençar jeeps contra manifestacions d'estudiants, torturar els detinguts, recórrer a bandes armades.

Cap forma de discrepància queda fora de l'abast de l'onada repressiva. L'expeditiva liquidació de les eleccions en el Col·legi d'Advocats de Madrid, l'onduiment del tracte donat als presos polítics, les peticions fiscals d'onze, nou i cinc anys que es demanen contra els advocats laboralistes de Barcelona Fina, Avilés i Soló, l'ombrigadament del professorat de l'ensenyament mig i de les Universitats, l'accentuació de les pressions damunt els òrgans d'informació, són alguns dels aspectes d'aquest increment de la repressió a tots els nivells.

Però està ben clar avui que totes aquestes mesures repressives - inclosos les més brutals, com els trets contra els manifestants, que tenen ja l'explícita benedicció del ministre de la governació, Garicano, són totalment inútils per a contenir el procés de les lluites obreres i populars que, a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol, exigeixen l'acabament de la dictadura i l'establiment d'un règim de llibertats democràtiques.

En efecte: les vagues, aturs i accions reivindicatives diverses es multipliquen a les empreses, i el moviment obrer, malgrat ésser l'objecte principal de la repressió, no sols continua el seu combat, sinó que l'amplia i l'intensifica de dia en dia, reafirmant-se en el seu paper de motor fonamental del combat democràtic.

A l'ensenyament, el moviment dels ensenyants (mestres i professors) ha assolit una extraordinària amplitud en les vagues i accions recentment realitzades i encara en curs. El mateix pot dir-se de les accions recents efectuades pel personal sanitari i hospitalari.

A les Universitats, els estudiants afronten amb fermesa les mesures repressives i la brutalitat policíaca. Malgrat la repressió permanent, el règim és incapaç d'assegurar el funcionament de les Facultats i Escoles, l'absoluta precarietat del qual és deguda precisament a l'acció repressiva, que aixeca indignada resposta en els estudiants i el professorat.

Els més diversos sectors professionals estan avui en moviment, malgrat la repressió. I aquest moviment no decreix, sinó que s'amplia.

Unificant de forma creixent totes les lluites, creant uns lligams cada dia més sòlids entre elles, es troben unes reivindicacions comuns: Que acabi la repressió ! Que s'estableixi un règim de llibertats per garantir l'exercici dels drets polítics, sindicals i nacionals ! Que una amnistia general alliberi tots els presos polítics i sindicals, i permeti el retorn al país dels exiliats !

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya fa una crida a tota l'opinió catalana; en aquests moments de dura repressió, però també de lluites creixents, a fi que aconseguim, amb la nostra acció unida, la llibertat de tots els processats, així com la realització dels punts definits per l'Assemblea de Catalunya en la seva primera sessió plenària: amnistia general; exercici de les llibertats democràtiques fonamentals -de reunió, d'expressió, d'associació, inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític; establiment provisional de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació; coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

CRIDEM A LA MES AMPLIA MOBILITZACIO DEL POBLE DE CATALUNYA
CONTRA LA REPRESSIO, CONTRA ELS JUDICIS ANTI-OBRRERS,
CONTRA LA BRUTALITAT DEL PODER !!

Febrer de 1973

**PER
L'ESTATUT
D'AUTONOMIA
DE
CATALUNYA**

Secretariat de la
Comissió Permanent de
l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Un assassinat més...

Tot individu té dret a la vida, a la llibertat i a la seguretat de la seva persona.
(Art. 3 de la Declaració Universal dels Drets de l'Home)

SANT ADRIÀ DEL BESÒS.- Al matí del dia 3 d'abril, la policia ha assassinat a trets l'obrer de COPISA Manuel Fernández Márquez, de 27 anys, natural de La Pobla de Lillet (Berradà), i ferint-ne alguns més (un d'ells greument), a les portes de la central tèxtil en construcció de F.E.C.S.A. a Sant Adrià del Besòs.

Contra la repressió

* Goya "El presoner" *

Sant Adrià : un obrer assassinat per la policia

EL CANT DE LA SENYERA

AL damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que els farà més triomfants.

Au, companys, enarborem-la
en senyal de germandat !
Au, germans, al vent desfem-la
en senyal de llibertat.
Que volei ! Contemplem-la
en sa, dolça majestat !

Oh bandera catalana !
nostre cor t'és ben fidel :
volaràs com una galana
pel damunt del nostre anhel :
per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.

I et durem arreu enlaire,
et durem, i tu ens duràs :
voleiant al grat de l'aire
el camí assenyalaràs.

Dona veu al teu cantaire,
llum als ulls i força al braç.

Joan MARAGALL

Si venim covards

Després, estimada, si venim covards,
ens assurem de manera que ens vegem els ulls
i potser ens deixaran fer-nos vells
sense destruir-nos més del compte.

Si venim covards,
potser ens deixaran cultivar cabells blancs
en una torreta d'un tercer segona
amb gas ciutat i impost sobre l'aigua i el clor.
Potser no ens tiraran cap bomba,
ni ens mataran cap fill,
ni ens castraran de sorpresa.
Potser, qui sap ! suportaran
que ens estimem sense irritar-se gaire.

I sinó,
si ens interroguen alguna vegada,
potser no es riuran del nostre amor
ni dels nostres sexes lassos
ni ens puniran amb massa severitat
per no haver respectat els nostres crucificats
jornals d'homes mastegats.

I sinó,
si van maldades --de vegades passa--
i ens castren o ens torturen
o bé ens assassinen sota una bandera
perquè volíem eixir ja de les catacumbes
--que sang per sang tant se val--
sabrem que, a més a més,
malgrat les tendencioses notes de premsa,
ens estimàvem.

I ells ho sabien i no hi podien fer res.

Josep ALBANELL.

8

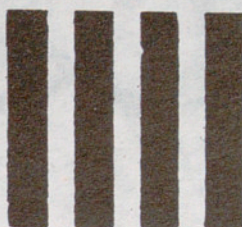
AJUDEM ALS PRESOS
PERSEGUITS PEL FRANQUISME

(Poesia guanyadora de la Flor Natural als Jocs Florals de la Llengua Catalana que tingueren lloc a Ginebra l'anv darrer)

ALS CATALANS
DE L'EXILI

PER CATALUNYA
I PER LES
LLIBERTATS DEMOCRATIQUES

MOVIMENT CATALA REPUBLICA DEMOCRATIC

Per esclarir certes confusions que s'han manifestat a l'entorn del M.C.R.D. considerem del tot necessari precisar que :

El M.C.R.D. no és un Partit Polític.

El M.C.R.D. és un conjunt de voluntats individuals, intransigentment antifranquista, que es donen per missió, actuar pel restabliment de les Llibertats democràtiques, socials i Nacionals del Poble de Catalunya.

Per assolir aquesta ambició, les dones i els homes que componen el M.C.R.D. fan abstenció voluntària de criteris filosòfics i religiosos que puguin constituir l'essència de llur formació, per conservar intacte l'amor, que preval en ells, de concretitzar en un objectiu únic, la perseverància per arribar a la Unitat de tots els antifranquistes i al combat essencial que és, l'enderrocament del sistema feixista instaurat il·legalment a Catalunya i a Espanya.

Per millor estructurar aquesta lluita el M.C.R.D. s'ha adherit al Programa de l'Assemblea de Catalunya i sosté amb entusiasme i convicció totes les iniciatives encaminades a fortificar la lluita del Nostre Poble contra el franquisme.

El M.C.R.D. considera oportú i necessari el lligam entre la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya i la Generalitat de Catalunya per donar qualitat legal i jurídica a l'Un i infondre a la Nostra Institució la força i el caliu de les voluntats nacionals i democràtiques de combat.

Per arribar a aquest resultat el M.C.R.D. reitera la proposició d'investir l'Assemblea de Catalunya de Poders consultius dins el quadre de les condicions actuals del País i el contingut de l'Estatut de Catalunya.

Per arribar a aquesta etapa superior d'estructura oposicional caldria que els Partits i Organitzacions Catalanes de l'Interior i de l'Exterior, prenguessin consciència de la necessitat vital d'esvair tota Dissensió, per retenir únicament la fracció tàctica que els condueix tots al camí Unitari del combat antifranquista.

Aquesta seria la condició fonamental per formar, d'acord amb l'Assemblea Consultiva i la Generalitat, l'Organ governamental de direcció de la lluita.

El desig de servir Catalunya, el seu combat, les aspiracions legítimes de Llibertat i Democràcia del Nostre Poble, ha reunit en el Si del M.C.R.D. totes Aquelles i Aquells que al marge de tota disciplina de partit volen participar també als esdeveniments que dia per dia forgen els que, malgrat el terror franquista, mantenen tan altes les Senyeres de Catalunya, de la República, de la Democràcia i de la Llibertat.

Secretariat de la
Comissió Permanent de
l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA A VENEÇUELA

Apartat de Correus 3685
Caracas 101

Tolosa del Llenguadoc Gener 1973.

Ibérica

P O R L A L I B E R T A D

15 DE MAYO, 1973

DECLARACIONES DEL PRESIDENTE DE MÉXICO DON LUIS ECHEVERRÍA, HECHAS EN PARÍS EL 11 DEL PASADO MES DE ABRIL

De esas declaraciones destacamos los siguientes párrafos:

"Existen poderosas razones para que México siga sin relaciones con España. Para explicar nuestra actitud hay que remontarse a 37 años atrás, cuando, por convicción democrática, expresamos nuestra solidaridad amplia a la República Española. Hoy por la mañana —ha precisado el Presidente— volví a ratificar al Gobierno Republicano Español en el exilio, en la persona de sus miembros, entre los que se encontraban el Presidente José Maldonado y el Primer Ministro D. Fernando Valera, nuestra posición republicana".

"México es consecuente con sus actitudes y tiene condiciones permanentes y no oportunistas en su vida internacional. Por eso mantuvo firme su línea de conducta respecto de España y seguirá manteniéndose así en su convicción republicana".

"Tal principio nos hizo condenar durante la Segunda Guerra Mundial las invasiones del nazi-fascismo en Europa y nos hizo apoyar, y continuar apoyando, a la República Española, con cuyo Gobierno en el exilio mantenemos relaciones diplomáticas".

"Por consecuencia —dijo el Presidente Sr. Echeverría contestando a una pregunta de un periodista español sobre la prevista instauración de una monarquía en la Península— pienso que si hay cambios futuros en España los estudiaremos a fondo".

CRÓNICA DEL PAÍS VASCO NI RESPETAN A LOS MUERTOS

Apenas 48 horas después de la muerte de Pablo Picasso, tras ensalzar la tradicional generosidad de la España actual para con los muertos, el periódico *Ya* se encargaba de preocuparse de algo que tiene en mente desde hace mucho tiempo el régimen: "A los españoles —decía— como nación, sólo nos puede interesar un punto concreto: el cuadro *Guernica*, que se halla en el Museo de Arte Moderno de Nueva York donde fue depositado por el Gobierno de la República Española. Con toda evidencia, excepto para México (proseguía *Ya*), ese gobierno no existe y todo apunta que somos, como nación, los verdaderos y únicos propietarios. Es urgente (terminaba) que los españoles nos aprestemos a liquidar cuanto antes los últimos rescoldos de la división y enfrentamiento."

Como para demostrar que los tales rescoldos no existen, el ministro de Educación y Ciencia, Villar Palasí, se apresuró a enviar el correspondiente telegrama de pésame a los familiares de Picasso, "en nombre de España". Y la gente se pregunta: ¿de qué España?

En resumen, que lo más importante sobre Picasso es que el cuadro *Guernica* sea llevado a Madrid y para eso, una vez muerto su autor, se escribe lo que sea. Pero no se dice la verdad: esa "operación retorno" se comenzó en los tiempos de Fraga Iribarne, cosa que *Ya* no se molesta en recordar. Tampoco dice que ya entonces el director de Bellas Artes (noviembre de 1969), Florentino Pérez Embid, recibió de los abogados de Picasso una bofetada publicitaria en forma de telegrama a las agencias de noticias fechado en la residencia del artista, Villa de Mougins (Francia), en el que se decía que el mural jamás volvería a España mientras persistiera el presente régimen.

Ahora *L'Information Latine* confirma esa firme decisión de Picasso al decir que en la noche del 8 al 9 de abril, antes de su muerte, Picasso adoptó sus disposiciones en relación a la obra, al objeto que se lleve a España "cuando se hayan restablecido en ese país las libertades fundamentales".

EL FRANQUISMO CONTRA MÉXICO

EL UNIVERSAL

Fundado en 1909 — ANDRÉS MATA † Fundador

AFILIADO AL "BLOQUE DE PRENSA VENEZOLANO"

CARACAS, SABADO 17 DE FEBRERO DE 1973. — AÑO LXIII. — No. 22.874.

Prensa democrática

EL UNIVERSAL — Sábado 17 de Febrero de 1973.

El Gobierno Español Retiró Pasaportes y Multó a Escritores Integrantes del Jurado en Concurso de Lengua Catalana

El Ministro de Gobernación de España retiró pasaportes e impuso sendas multas de 200.000 pesetas a los intelectuales del idioma catalán Josep Maria Castellet, crítico y editor; Alexandre Cirici Pellicer, crítico de arte y profesor de la Universidad de Barcelona; Félix Cucurull, poeta, novelista e historiador; Josep Faulí, escritor; Albert Manent, poeta, y Joan Triadú, crítico. El motivo confesado es que fueron jurados de los Juegos Florales de la Lengua Catalana, celebrados en Ginebra. También sancionado el cantante Raimon, por haber actuado en dicho certamen literario. Igualmente formó parte del jurado de los Juegos Florales de Ginebra Ramón Sugranyes de Franch, catedrático de lengua española en Suiza, ex-Presidente de Pax Romana y auditor del Concilio Vaticano II.

Los Juegos Florales en Cataluña, fueron fundados en 1393 por el Rey Joan I^o, se reanudaron en 1859 en pleno Renacimiento catalán. Ante ellos pronunciaron discursos, en catalán, Marcelino Menéndez Pelayo y Francesc Pi i Margall. Desde la ocupación militar de 1939, fueron proscritos de su patria y se mantienen en numerosas capitales de Europa y América. Caracas los acogió en 1953, con asistencia del Ministro de Educación, y en 1966, esta vez bajo la Presidencia y la presencia efectiva, durante toda la fiesta, del Maestro Rómulo Gallegos. Abrió el certamen el Alcalde de Caracas y pronunció el discurso de gracias el doctor José Ramón Medina.

Muchos de los intelectuales sancionados ahora por su intervención en los Juegos Florales de Ginebra son ampliamente conocidos en Venezuela, por lo cual la Asamblea de Cataluña de Caracas ha protestado contra este nuevo atentado a la cultura catalana.

Protesta Organización Catalana por Sanciones a Intelectuales

La Asamblea de Cataluña en Caracas envió a esta Redacción una nota en la cual expresa su protesta por sanciones impuestas en España a un grupo de intelectuales.

La nota informa que el ministro de Gobernación de España retiró pasaporte e impuso sendas multas de 200.000 pesetas a los intelectuales de idioma catalán Josep Maria Castellet, crítico y editor; Alexandre Cirici Pellicer, crítico de arte y profesor de la Universidad de Barcelona; Félix Cucurull, poeta, novelista e historiador; Josep Faulí, crítico y periodista; Albert Manent, poeta, y Joan Triadú, crítico y profesor. El motivo confesado es que fueron jurados de los Juegos Florales de la Lengua Catalana, celebrados en Ginebra. También fue sancionado el cantante Raimon, por haber actuado en dicho certamen literario. Igualmente formó parte del jurado de los Juegos Florales de Ginebra Ramón Sugranyes de Franch, catedrático de lengua española en Suiza, ex presidente de Pax Romana y auditor del Concilio Vaticano II.

Los Juegos Florales en Cataluña —agrega la nota— fueron fundados en 1393 por el Rey Joan I, se reanudaron en 1859, en pleno Renacimiento catalán. Ante ellos pronunciaron discursos, en catalán, Marcelino Meléndez Pelayo y Francesc Pi i Margall. Desde 1939 fueron proscritos de su patria y se mantienen en numerosas capitales de Europa y América. Caracas los acogió en 1953, y en 1966, éste fue su último acto público.

EL NACIONAL
CARACAS: SABADO 17 DE FEBRERO DE 1973

**CAP
A
LA**

L'ASSEMBLEA

DE

CATALUNYA

II^A

**SESSIO
PLENARIA
DE**